

Arrest

nr. 217 185 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attache N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/03/2018 werd ingediend door:

*Naam: T(...)
Voorna(a)m(en): L(...)
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)
+ kinderen T(...) T(...) °15/06/2011 en T(...) A(...) "31/01/2005*

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vragen gezinshereniging aan met hun vader/grootvader, de genaamde G(...), V(...)-(RR 59.10.08 557-27) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; Artikel 40bis, §2, eerste lid\ 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien de verzoekster ouder is dan 21 jaar dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag. Er werd reeds een aanvraag gezinshereniging ingediend nl. op 26/07/2017 en geweigerd op 23/01/2018 omwille van onvoldoende bewijzen ten laste.

Als bewijzen ten laste vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

*- Attest van de Armeense autoriteiten dd. 29/03/2018 dat betrokkene niet staat geregistreerd in de plaatselijke organisatie en geen steun geniet
Attest van het kadaster van Armenië dd. 29/03/2018 dat er geen eigendommen staan geregisterd op naam van betrokkene Verklaringen door derden dat ze in 2008 en in 2009 wanneer ze op vakantie gingen naar Armenië geld hebben meegekregen van de referentiepersoon om aan betrokkene te geven. Wat het onvermogen betreft in het land van herkomst, deze is niet aangetoond. Betrokkene legt een paspoort voor dewelke is afgeleverd dd. 27/07/2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene nadien is teruggekeerd naar Armenië.
Gezien betrokkene al geruime tijd in België verblijft, kan ze dus onmogelijk op de data van de Armeense attesten geregistreerd staan in de registers.*

Wat de financiële afhankelijkheid betreft vanuit het land van herkomst, ook deze is niet aangetoond. De verklaringen door derden moeten worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. EI" zijn geen officiële bewijzen dat betrokkene daadwerkelijk het geld in ontvangst heeft genomen.

De afhankelijkheid van in het land van herkomst is dus niet aangetoond. Bovendien is betrokkene ook niet ten laste van haar vader in België. Zij is nog steeds tewerkgesteld en dat sedert 09/11/2015.

Ze staat dus zelf in voor haar levensonderhoud. Bovendien is betrokkene gehuwd met de genaamde T(...) A(...) van Armeense nationaliteit met wie ze samenwoont. Zij hebben dus een gemeenschappelijk huishouden.

Bij deze blijkt opnieuw dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Gezien haar aanvraag werd geweigerd, dient ook de aanvraag voor de minderjarige kinderen te worden geweigerd en dienen zij de moeder te volgen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt: “De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.”

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt: “...de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen...”. Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet stelt: “...Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen...”

Gezien verzoekster ouder is dan 21 jaar dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, haar vader, de heer G(...) V(...). Verweerder weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat verweerder van mening is dat verzoekster niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden. Volgens verweerder legt verzoekster onvoldoende bewijzen voor die aantonen dat verzoekster ten laste was/is van de referentiepersoon. Verweerder is van mening dat het onvermogen in Armenië niet is aangetoond. Ondanks dat verzoekster een officieel attest heeft voorgelegd waarin duidelijk vermeld staat dat verzoekster geen vermogen had in Armenië, wordt deze merkwaardig genoeg niet door verweerder aanvaard. Verzoekster heeft geen eigendom in Armenië. Doorheen haar leven in Armenië verbleef ze o.a. in de woning van haar vader, de referentiepersoon. Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon, haar vader, is zeker sprake. Het is haar vader die verzoekster zowel materieel als financieel ondersteund. De nood aan

financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant bestond al in het land van herkomst. Aan verzoekster werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoekster in haar basisbehoefte werd voorzien. Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia1 en Reyes2. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Volgens het Hof van Justitie is het 'ten laste zijn' een feitenkwestie en mag daarom op alle mogelijke manieren bewezen worden. De financiële steun door referentiepersoon gebeurde voornamelijk door handgift, waardoor het onmogelijk is om hiervan een officiële bewijs neer te leggen. In de bestreden beslissing stelt verweerder ten onrechte vast dat de financiële afhankelijkheid vanuit het land van herkomst niet door verzoekster aangetoond is. Weliswaar heeft verzoekster een aantal verklaringen op eer van derden aan verweerder voorgelegd die bewijzen dat verzoekster financieel ondersteund werd door de referentiepersoon. Deze verklaringen gaan overigens gepaard met een kopie van de identiteitskaart of paspoort waarbij deze op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. In de arresten nr. 174800 van 19 september 2016 en nr. 165.555 van 12 april 2016 heeft uw Raad reeds geoordeeld getuigenverklaringen wel een bewijswaarde kunnen hebben in de verblijfsprocedure. Een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Zelfs in België is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar. Het feit dat verzoekster en haar minderjarige kinderen niet bij de referentiepersoon verblijven, doet geen afbreuk aan hun afhankelijkheidsrelatie aangezien het de heer Gapoyan zelf is die instaat voor het betalen van de huur van verzoekster. Uit de bankuittreksels van 2015, 2016, 2017 en 2018 van de heer Gapoyan is duidelijk te zien dat hij diegene is die maandelijks het huurbedrag van 550 euro van verzoekster overschrijft op de rekening van de verhuurder, de genaamde heer Marc Sioen. De heer Gapoyan staat niet enkel in voor de huur van verzoekster maar ook haar elektriciteitsfacturen en allerhande kosten worden door hem betaald. Op de

dag van vandaag is verzoekster nog steeds ten laste van de referentiepersoon. Verzoekster voegt nog een aantal documenten toe aan haar dossier zijnde de arbeidsovereenkomst en de loonfiches van haar vader, de referentie persoon. Dit document geeft duidelijk aan dat de referentiepersoon over een stabiel, regelmatig en voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster financieel en materieel bij te staan. Tot op heden ontvangt verzoekster geen leefloon of steun van de OCMW. De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste moet vallen van de openbare overheden. Verzoekster doet er alles aan om zo goed mogelijk in de Belgische gemeenschap te integreren. Ook heeft de verzoekster de inburgeringscursus met succes afgerond. Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er werd door verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)"

Het is niet betwist dat de verzoekende partij bij het indienen van de thans voorliggende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ouder was dan eenentwintig jaar. Zij diende dus het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader.

In het arrest Reyens, wordt uitgelegd hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld: *“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij 'ten laste' is.*

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin ook arrest Jia, punt 37, en arrest van 05.09.2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).”

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt geargumenteed: *“Aangezien de verzoekster ouder is dan 21 jaar dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag.”*

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, in die zin dat zij niet heeft aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst of origine.

De verzoekende partij stelt dat zij een officieel attest heeft voorgelegd waarin staat vermeld dat zij geen vermogen in Armenië had, dat zij doorheen haar leven in Armenië in de woning van de referentiepersoon heeft gewoond en dat de referentiepersoon haar materieel en financieel ondersteund en er dus sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

Met de betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde stukken stelt de verzoekende partij het volgende:

“Attest van de Armeense autoriteiten dd. 29/03/2018 dat betrokkene niet staat geregistreerd in de plaatselijke organisatie en geen steun geniet

Attest van het kadaster van Armenië dd. 29/03/2018 dat er geen eigendommen staan geregisterd op naam van betrokkene Verklaringen door derden dat ze in 2008 en in 2009 wanneer ze op vakantie gingen naar Armenië geld hebben meegekregen van de referentiepersoon om aan betrokkene te geven

Wat het onvermogen betreft in het land van herkomst, deze is niet aangetoond. Betrokkene legt een paspoort voor dewelke is afgeleverd dd. 27/07/2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene nadien is teruggekeerd naar Armenië.

Gezien betrokkene al geruime tijd in België verblijft, kan ze dus onmogelijk op de data van de Armeense attesten geregistreerd staan in de registers.“

Wat de financiële afhankelijkheid betreft vanuit het land van herkomst, ook deze is niet aangetoond. De verklaringen door derden moeten worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Er zijn geen officiële bewijzen dat betrokkene daadwerkelijk het geld in ontvangst heeft genomen.

De afhankelijkheid van in het land van herkomst is dus niet aangetoond.

Bovendien is betrokkene ook niet ten laste van haar vader in België. Zij is nog steeds tewerkgesteld en dat sedert 09/11/2015.

Ze staat dus zelf in voor haar levensonderhoud. Bovendien is betrokkene gehuwd met de genaamde T(...) A(...) van Armeense nationaliteit met wie ze samenwoont.

Zij hebben dus een gemeenschappelijk huishouden.

Bij deze blijkt opnieuw dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

De verzoekende partij stelt dat de financiële steun voornamelijk door handgiften gebeurde, waardoor het onmogelijk is hiervan een bewijs neer te leggen. Verder stelt zij dat de verklaringen door derden gepaard gaan met een kopie van een identiteitskaart waardoor deze op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Zij verwijst hierbij tevens naar twee arresten van de Raad die zouden stellen dat getuigenverklaringen wel een bewijswaarde kunnen hebben in de verblijfsprocedure.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Betreffende de arresten waarnaar de verzoekende partij verwijst stelt de Raad dat het in deze gevallen gaat om andere situatie gaat, waardoor de verzoekende partij er niet dienstig naar kan verwijzen. In deze arresten werd in de beslissing enkel gesteld dat de stukken niet of moeilijk aan hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst en werd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet gesteld dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. Door enkel te stellen dat er een kopie van de identiteitskaart is toegevoegd, toont zij niet aan dat het niet om gesolliciteerde verklaringen kan gaan, zoals de bestreden beslissing stelt. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelf stelt dat zij van de handgiften onmogelijk een bewijs kan leveren. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt.

Waar de verzoekende partij vervolgens verwijst naar bankuittreksels om zo het betalen van de huur door de referentiepersoon aan te tonen, stelt de Raad vast dat zij deze elementen niet heeft aangehaald in haar aanvraag, waardoor zij er niet voor de eerste keer naar kan verwijzen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Hetzelfde kan worden gezegd waar de verzoekende partij verwijst naar 'electriciteitsfacturen' en 'allerhande kosten'. Hetzelfde dient te worden gezegd over een aantal documenten die zijn toegevoegd aan het verzoekschrift.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er onvoldoende bewijzen voorlagen waaruit zou blijken dat verzoekster behoeftig was in

het land van herkomst en dat de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie in België onvoldoende wordt aangetoond. Ten overvloede wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in België tewerkgesteld is sedert 9 november 2015. Verzoekster is ook gehuwd met T.A. (van Armeense nationaliteit) en woont samen met deze persoon. Er kan dus worden aangenomen dat verzoekster een huishouden vormt met haar echtgenoot en niet met haar vader. Dat verzoekster is tewerkgesteld, doet bovendien vermoeden dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en de referentiepersoon.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC